

** ΑΜΛΕΤ..

Μία αληθινή δασι μέσα στην άγονη πνευματική ζωή μας απαιτείται η διδασκαλία του «Αμλετ» από τον κ. Α. Βαίτην. Κάθε έπαινος περιττεύει. Ο κ. Βαίτης έφυλολόγησε τόσο καλά τον Δανό πρίγκιπα και κατόρθωσε τόσο πολύ να μάς αποδώσει μια τελειοποιημένη ένσπικωσι του Σαιξπηρείου ήρωος ώστε να μη βρίσκουμε λόγους να τον συγχροήμε και να τον εύχαριστήσασμε. Ελά τον παρακαλέσασμε μόνον αν είναι δυνατόν να μάς δώσει άλλη μία φορά την πνευματική αυτή πανδεισία.

Επιφολάξαις γιὰ την απόδοσι του «Αμλετ» μπορούμε φυσικά να υπάρξουμ. Δεν αποτελούμ κριτικήν αλλά μάλλον μίαν φιλικήν υπόδειξιν. Στην κ' πράξιν επί παραδείγματι, στην σκηνήν όπου εμφανίζεται τό φάντασμα του πατέρα του, ο Αμλετ δεν είναι φυσικό να παραχθή τόσο πολύ ώστε να «χάση τή φωνή» δηλαδή, ή φωνή του να βγαίη μισή και πνιγμένη :

Ο κ. Βαίτης έφώναξε επί σκηνήν αότη. Η φωνή του είχαν ίσως έλη την απαιτούμενη τραγικότητα στον τόνο αλλά ήταν πάντοτε τόσο δυνα-

τή όσο δεν έπρεπε ήμπρός στην υπερφυσικήν εμφάνισιν του πατρικού φαντάσματος. Κατά τα άλλα, ή απόδοσις του «Αμλετ» είναι τελεία.

Η κ. Ιατρίδου ως Οφελία είχαν έλην την λεπτότητα του θλιωμένου Σαιξπηρείου ποιήματος. Υπήρξε πραγματικώς άριμηγη στον δόσκο-

λον αυτό ρόλο.

Ο κ. Σωριστής γενικώς υπέσχεται τόσο πολλά ώστε δεν έχουμε παρά να τον ενθαρρύνουμ. Ως Λαέρτης ήταν πολύ καλός. Παρμένουμ να τον είδομε και σε πιο δυνατούς ρόλους.

Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ